

der blive Bolig for et Par Hundrede Familier til, hvorved vi altsaa ere oppe paa et Antal af 700 Familier. Det vil ikke vare ret længe, inden der desuden er bygget en Del Beboelsesbygninger, saa at Antallet af Familier om faa Aar rimeligvis vil være oppe paa henved 1,000. Jeg er bleven opfordret til at anmode Ministeren om at tage under Overvejelse, om ikke den omtalte Jernbro kunde forlænges til den anden Side — det drejer sig kun om et Par og tyve Alen —, saa at den Del af Beboerne, som bor derovre, kan faa lettere Adgang til Jernbanestationen. Vi vide alle af Erfaring, at det kan knibe med at komme i rette Tid til Toget, og man ser ofte i sidste Øjeblik en Del rejssende komme løbende for at komme med. De paagældende Beboere ville ved den omtalte Foranstaltning spare et ikke saa lille Stykke Vej, adskillige Hundrede Alen, idet de da kunne undgaa at passere Køgevejen. Jeg vil derfor bede den højtærede Trafikminister tage under Overvejelse, om denne Foranstaltning, som ikke kan blive nogen videre kostbar Historie, ikke kunde gennemføres samtidig med Arbejdets Udførelse.

Ved Viadukten ved Vejen fra Vigerslev til Remisevej har man paa den ene Side lagt et Spor, som ligger omtrent i Dybde med Viadukten. Hvorvidt Foranstaltningen er foreløbig eller Sporet skal blive liggende, har jeg ikke kunnet faa Besked om, skønt jeg har talt med de Folk, som arbejde der. Hvis Sporet skal blive liggende, vil det være i højeste Grad generende, og i saa Fald har Viadukten saa at sige ingen Betydning. Her passere flere Hundrede Børn om Dagen paa Vejen fra og til Skole, og hvis der skal passere Tog, ere disse Børn selvfølgelig afskaarne fra at benytte den Vej. Viadukten er i Virkeligheden bygget her for at lette Adgangen for de Folk, som bebo den Side, der er modsat Stationen. Jeg beder den højtærede Minister erindre disse Forhold og lade dem ændre, hvis der er nogen Mulighed derfor.

Endelig er der en Sag, som jeg atter i Aar er bleven anmodet om at fremdrage her i Tinget. Jeg har i flere Aar Gang paa Gang efter Opfordring fremdraget den. Den drejer sig om Lodserne. De vestlige Distrikters Lodser og Lodseriet i Helsingør have i en Del Aar ligget i et kedeligt Bryderi med hinanden. Forholdet er nemlig, at de vestlige Distrikters Lodser igennem flere Aar have lagt Mærke til, at Helsingørs Lodser lodse Skibe fra

Skagen og Syd paa gennem Store Bælt, hvilket i Henhold til Loven er Frederikshavns og Hirtsholms Lodseris Rettigheder. Helsingør Lodseri har i Lodsinspektør Bardenfleth en meget energisk Mand, som gerne vil skaffe sine Lodser noget at fortjene. Man har ment, at man ikke godt kan skyde denne Herre til Side, og saa har man ikke taget Hensyn til, at de mange andre Lodser lide stort økonomisk Tab. Lodserne have maattet føre Proces med Helsingør Lodseri, og for et Par Aar siden blev der afsagt en Højesteretsdom, som gik ud paa, at Helsingør Lodseri for uberettiget Lodsning skulde tilbagebetale 5,177 Kr. til de vestlige Distrikter. Nu skulde man tro, at Regeringen, naar en saadan Dom overgaar et Lodseri, i nærværende Tilfælde Lodsinspektøren, snarest muligt vilde forbyde denne Mand at gribe ind i de andres Rettigheder, men det har man ikke gjort. Jeg forespurgte herinde, hvem der skulde betale disse 5,177 Kr., idet Bardenfleth selvfølgelig ikke kunde betale dem og Lodseriet heller ikke havde Midler til at tilbagebetale dem, skønt Indtægten var gaaet ind i Jollekassen. Saa vidt jeg erindrer, fik jeg ikke den Gang Svar herpaa, men jeg saa senere, at Statskassen havde betalt de 5,177 Kr., som skulde udredes ifølge den Dom, der var overgaaet Bardenfleth. Denne indsendte et Andragende med den Motivering, at Statskassen lige saa godt kunde betale disse Penge, thi hvis han ikke havde faaet dem indlodset i sin Kasse, havde Statskassen maattet yde et Bidrag til Lodserne i Helsingør. Men det havde været nok saa rigtigt, om Helsingørs Lodser, som tidligere Dragørs, havde henvendt sig til Regeringen om at faa et Bidrag, saa at deres Løn kom paa Højde med det, der var tænkt at skulle være Lodseres aarlige Lønning. Men i Stedet for at lade Bardenfleth vide, at han havde ikke noget i de ulovlige Farvande at gøre, udstedte man en Instruks, der skulde være gældende et Aar, og nu havde han Lov til at lodse i de Farvande, hvor Højesteret havde sagt, at det var ulovligt. Det kan være, at Regeringen ikke lige øjeblikkelig kunde foretage nogen Forandring i Forholdene, men naar man nu havde givet denne Herre Ret dertil i lang Tid, mener jeg, at man kunde søge at faa en anden Ordning for Fremtiden, saa at denne Strid kunde høre op. Men da 1. Januar 1911 kom, udstedte man en lignende Instruks for dette Aar. Det er en ret kedelig Historie, for det er ikke nok, at Helsingør Lodseri tager Lodsning